

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΟΣΟΝ

Ο ΤΥΦΛΟΣ

Ο Δομένικος είχε χάσει έντελως την όρασί του. Πόσο δυστυχισμένος ήταν πλέον! "Ερημος τώρα, τυφλός, χωρίς κανένα άλλο στήριγμα, εκτός από ένα μπαστούνι που κρυτούσε στα χέρια του, τριγύριζε στους δρόμους και ένοιωθε μέσα του ένα σωρό φρικτές τύψεις...

Ναί! Ναί! Είχε πολλές τύψεις ο Δομένικος. Και η τύψεις αυτές του σπαράζανε την καρδιά.

Τά πουλιά, τά φύλλα τών δέντρων, οί θόρυβοι τών δρόμων, τά σφυρίγματα του ανέμου, όλα τριγύρω του του ψιθύριζαν τώρα με μιά μυστική φωνή το ωραίο εκείνο όνομα: "Ιωάννα!"

Η "Ιωάννα ήταν μιά μικρή ξανθή χωριατοπούλα, που ο Δομένικος, ύστερα από ένα παράφορο έρωτα, την είχε κάνει γυναίκα του.

"Αλήθεια, τί τρέλλα κι' αυτή να πάρη αυτός, ένας σαρανταπεντάρης, μιά κόρη που δεν θα είχε ακόμα κλείσει ιά 20 χρόνια της ηλικίας της!

Και όμως δεν μπορούσε να γίνη άλλοιως. Η "Ιωάννα ήταν πολύ ωραία. Ήταν πολύ έλκυστική. την αγάπησε τρελλά.

Τά δυο πρώτα χρόνια της ζωής των πέρασαν ήρεμα και χαρούμενα. Κανένα σύννεφο δεν έσκίασε την ευτυχία του.

Μά η "Ιωάννα ήταν πολύ ωραία! Πολύ εύθυμη, πολύ γελαστή. Και ο Δομένικος, έτσι καθώς την έβλεπε κάθε μέρα, με άνασκηκωμένα τά χέρια να εργάζεται στο άμπέλι του, να γελάει και να τραγουδάει, έθύμωνε, έζήλευε. Χωρίς να τó καταλάβει είχε αρχίσει να έχη υποψίες.

Και η υποψίες του αυτές δυνάμωναν περισσότερο, γιατί η "Ιωάννα είχε αρχίσει να προσελκύη την αγάπη και τόν θαυμασμό όλων τών κατοίκων του χωριού.

Μά πώς λοιπόν ο Δομένικος είχε τόσο αλλάξει, πώς είχε γίνει τόσο ζηλιάρης! Τώρα που τά ξανασκεφτότανε όλα αυτά, ώμολογούσε πώς δεν υπήρχε κανένας λόγος, καμιά αιτία.

Η "Ιωάννα του ήτανε πάντοτε πιστή. Η "Ιωάννα τόν αγαπούσε. Ναί! τόν αγαπούσε πάντοτε, χωρίς ποτέ να του δείξη ούτε τó ελάχιστο δείγμα της απιστίας της.

Και όμως εκείνος δεν μπορούσε τότε να τó πιστέψη αυτό. Υπέφερε κάθε μέρα, κάθε στιγμή...

Ο βίος του είχε καταντήσει αληθινό μαρτύριο. Της έκανε καθημερινώς σκηνές. Διαρκώς φώναζε στο σπίτι, την έβριζε, την τυραννούσε.

Η "Ιωάννα στην αρχή δεν έλεγε τίποτα. Τόν άφηνε να φωνάζη χωρίς να απαντά. Μά ως πότε όμως θα έκανε υπομονή; Βαρέθηκε! Δεν μπορούσε πια να υποφέρει αυτό τó καθημερινό μαρτύριο.

"Ενα βράδυ την έδειρε τόσο πολύ που η δυστυχισμένη απέφασσε πια να δώση ένα τέλος σ' εκείνη τή μαρτυρική ζωή της. Μάζεψε λοιπόν μερικά πράγματα και κρυφά τή νύχτα έφυγε από τó σπίτι...

Ο Δομένικος ύστερ' απ' την ξαφνική αυτή αναχώρησι της γυναίκας του έγινε έξω φρενών. "Όλα τά λάθη τά έριξε άπάνω της.

— Είπε μιά παληογυναίκα! έλεγε. Δεν θέλω πια να την ξέρω!

Μά τώρα, τώρα όλ' αυτά είχαν περάσει. Ο Δομένικος έκλεινε πια τά πενήντα χρόνια του και ήτανε έντελως τυφλός, ήταν πολύ δυστυχισμένος. Σήμερα θά έδινε τή μισή του περιουσία για να μπορέση να στηριχθί, έστω και για μιά στιγμή, στα δυνατά χέρια της

ωραίας "Ιωάννας του.

Σήμερα ο Δομένικος είχε αντιληφθί καθαρά όλα τά σφάλματά του. Είχε πια μετανοιώσει για όλα, για όλα.

Κι' ένοιωθε τώρα μέσα του ένα πόνο, ένα μεγάλο πόνο στη βυσανισμένη καρδιά του.

Είχε έλθει και πάλι η άνοιξις. "Ενα βράδυ ο Δομένικος γύριζε άργά από τó κτήμα του και πήγαινε στο έρημο σπίτι του.

Ο τυφλός περπατούσε άργά επάνω σ' ένα καταπράσινο στρώμα άνθισμένης χλόης και προσπαθούσε να βρή με τó μπαστούνι του τó δρόμο που είχε χάσει.

"Αξαφνα άκούστηκαν βήματα γύρω του. Ο Δομένικος σταμάτησε και περίμενε υπομονητικά τά βήματα να πλησιάσουν κ' ύστερα παρακάλεσε τόν διαβάτη να τόν οδηγήση στο σπίτι του που ήταν εκεί κοντά.

Μιά γλυκειά γυναικεία φωνή τού άποκρίθηκε τότε:

— Πιάσε τó χέρι μου! Μή φοβάσαι! Πάμε, θά σε οδηγήσω έγώ...

"Ενα ρίγος πέρασε απ' τó κορμί του τυφλού. Του φάνηκε πώς η γλυκειά εκείνη γυναικεία φωνή έμοιαζε με τήν δυνατή φωνή της "Ιωάννας. Μά ήταν λοιπόν δυνατός;

— Θεέ μου! Πόσο υποφέρω! ψιθύρισε με σιγανή φωνή ο τυφλός.

Η σύννοδός του τόν άκουσε χωρίς να τού απαντήση.

Και οί δυο προχωρήσανε σιωπηλοί και μπήκανε στο μεγάλο δρόμο που θά τούς έφερνε στο σπίτι του τυφλού. "Αξαφνα, καθώς διασχίζανε τή μεγάλη πλατεία του χωριού, ένας χωρικός φάνηκε άπέναντί τους.

— Καλησπέρα. Δομένικε! Καλησπέρα, "Ιωάννα! φώναξε.

Ο Δομένικος σταμάτησε κι' άρχισε να τρέμη. "Ενα κύμα αίματος του ανέθηκε άπότομα στο κεφάλι και τά πόδια του λύγισαν. Βαρύς, πριν ακόμα η γυναίκα που τόν συνόδευε προφτάση να τόν συγκρατήση, κλονίστηκε κι' έπεσε κάτω στο δρόμο.

— Είσαι σύ;... "Εσύ;... Η "Ιωάννα;... Είν' αλήθεια;... τραύλισε.

Εκείνη έσκυψε επάνω του και τόν έπηρε στην άγκαλιά της...

— "Ιωάννα! "Ιωάννα! ψιθύρισε ο Δομένικος... Συχώρησέ με!...

Η "Ιωάννα έσφιξε ακόμα μιά φορά τήν άγκαλιά της τόν τυφλό και χωρίς να τó θέλη, έφερε τά χείλη της στο μέτωπό του.

"Ενας άναστεναγμός άνακουφίσεως άκούστηκε να βγαίνει από τά στήθη του Δομένικου και την ίδια στιγμή ένα γλυκό φίλημα δρόσισε τά φλογισμένα χείλη του.

— "Ιωάννα! "Ιωάννα!... Πόσο είμαι δυστυχισμένος!... Συχώρησέ με!

Μερικές στιγμές ακόμα πέρασαν.

Απλώνοντας τó χέρι του και πιάνοντας τά γερά μπράτσα της γυναίκας του, κατάρθωσε να σηκωθί και να στηριχθί στα πόδια του ο Δομένικος.

Η "Ιωάννα τόν βοήθησε και σιγά-σιγά τόν έφερε στην πόρτα του σπιτιού του και τόν παρέδωσε σ' έναν υπηρέτη, που περίμενε έξω στον κήπο για να τόν πάρη.

Κίνησε κατόπιν να φύγη.

— Καληνύχτα, ψιθύρισε με φωνή που έτρεμε απ' τή συγκίνησι.

Ο Δομένικος όμως δεν την άφησε να φύγη. Κλαίγοντας σαν μωρό παιδί τής είπε:

— Μείνε!... Μείνε, αγάπη μου!...

Και την κράτησε κοντά του, παρηγοριά και φώς μέσα στο μαύρο σκοτάδι της τυφλώσεώς του.

